

Odwołanie od wyroku Sadu (ósma izba) wydanego w dniu 12 marca 2020 r. w sprawie T-835/17, Eurofer/Komisja, wniesione w dniu 29 maja 2020 r. przez Eurofer, Association Européenne de l'Acier, AISBL

(Sprawa C-226/20 P)

(2020/C 313/10)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Eurofer, Association Européenne de l'Acier, AISBL (przedstawiciele: J. Killick, advocaat, G. Forwood, avocate)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności art. 2 spornego rozporządzenia (¹);
- tytułem żądania ewentualnego przekazanie sprawy Sądowi celem ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji oraz interwenientów przed Sądem kosztami postępowania odwoławczego oraz postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi cztery zarzuty.

1. Naruszenie prawa poprzez dokonanie wykładni art. 3 ust. 4 rozporządzenia podstawowego (²), zgodnie z którą Komisja dysponuje swobodnym uznaniem w ramach oceny, że przywóz stanowiący udział w rynku przekraczający 1 % jest „nieznaczny”.
2. Błędy w ramach oceny, zgodnie z którą „wielkość przywozu” z Serbii była „nieznaczna” do celów art. 3 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. W szczególności Sąd:
 - 2.1. naruszył prawo uwzględniając elementy ceny przy ocenie nieznacznego charakteru, która jest wyłącznie ilościową oceną związaną z wielkością;
 - 2.2. ponadto, naruszył prawo pomijając inne czynniki (w szczególności dane dotyczące podjęcia cenowego i zaniżania cen), które mogłyby (dokładniej) wskazywać na potencjalne skutki jakie mogłyby mieć wielkość przywozu; oraz
 - 2.3. popełnił oczywisty błąd w ocenie oraz wypaczył dowody uznając, że średnie ceny sprzedaży związane z wielkością przywozu, który stanowi nieznaczny udział w rynku mogą, bez dalszych szczegółów, uzasadniać twierdzenie, że wielkość jest w tym szczególnym przypadku „nieznaczna”.
3. Błędy w ustaleniu, że „środki ochronne nie są konieczne” do celów art. 9 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. W szczególności Sąd:
 - 3.1. naruszył prawo stwierdzając, że Komisja mogła zakończyć dochodzenie nie dokonując analizy potencjalnej szkody; oraz

- 3.2. naruszył prawo i popełnił oczywisty błąd w ocenie uznając, że Komisja nie przekroczyła zakresu uznania w ramach stosowania art. 9 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.
4. Naruszenie prawa poprzez uznanie, że Komisja nie była zobowiązana do przekazania danych dotyczących podcięcia cenowego i zaniżania cen w odniesieniu do serbskiego eksportera. W szczególności Sąd:
 - 4.1. naruszył prawo uznając, że poszanowanie prawa do obrony Eurofer nie wymaga przekazania danych dotyczących podcięcia cenowego i zaniżania cen;
 - 4.2. naruszył prawo uznając, że skarżący w postępowaniu antydumpingowym nie może powoływać się na wymogi wynikające z zasady poszanowania prawa do obrony; oraz
 - 4.3. naruszył prawo stwierdzając, że sporne rozporządzenie zachowuje zasadę dobrej administracji zapisaną w art. 41 Karty praw podstawowych.

- (¹) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/1795 z dnia 5 października 2017 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Brazylii, Iranu, Rosji i Ukrainy oraz kończące dochodzenie dotyczące przywozu niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Serbii (Dz.U. 2017, L 258, s. 24).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Appeals Service Northern Ireland (Zjednoczone Królestwo) w dniu 7 kwietnia 2020 r. – VI przeciwko Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Sprawa C-247/20)

(2020/C 313/11)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Appeals Service Northern Ireland

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: VI

Druga strona postępowania: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dziecko posiadające prawo stałego pobytu w EOG jest zobowiązane do utrzymania pełnego ubezpieczenia zdrowotnego w celu zachowania prawa pobytu, jak miałyby to miejsce gdyby było osobą samowystarczalną zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia z 2016 r.?
- 2) Czy za niezgodny z prawem Unii w świetle art. 7 ust. 1 dyrektywy 2004/38 (¹) i orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej przedstawionym w pkt 70 wyroku w sprawie C-480/08 Teixeira należy uznać wymóg, zgodnie z art. 4 ust. 3 lit. b) rozporządzenia z 2016 r. [który stanowi, że ochrona w ramach pełnego ubezpieczenia zdrowotnego w Zjednoczonym Królestwie przysługuje studentowi lub osobie samowystarczalnej, w świetle art. 16 ust. 2 lit. b) ppkt (ii) tego rozporządzenia, wyłącznie jeżeli rodzaju ochrona obejmuje zarówno tę osobę, jak i wszystkich właściwych członków jej rodziny]?